

14é

**PSPV
PSOE**

CONGRÉS
COMARCAL

Volem comarca

Ponència política comarcal

ÍNDEX

- I. La comarca, espai compartit.
- II. Les mancomunitats com a veritables motors de transformació social i territorial.
- III. Llei de mancomunitats: volem que es desenvolupe.
- IV. Educació: més *Edificant* per donar les mateixes oportunitats a totes i tots.
- V. El valencià, la nostra senya i cultura.
- VI. La planificació estratègica comarcal: una visió de futur compartida i necessària en la lluita contra la despoblació.
- VII. Infraestructures per mirar cap al futur.
- VIII. Els serveis socials com a exemple paradigmàtic de la necessitat de mancomunació.
- IX. La sanitat pública i de qualitat, un objectiu irrenunciable
- X. La planificació i el desenvolupament de polítiques de suport a l'agricultura i la pesca a nivell comarcal: sectors estratègics amb necessitats específiques.
- XI. Turisme sostenible.
- XII. El finançament de les mancomunitats per la Generalitat Valenciana i la planificació territorial supramunicipal.

LA COMARCA, ESPAI COMPARTIT

1. Al segle XXI, la visió progressista de l'organització territorial clama per una potenciació decidida de l'estructura orgànica comarcal. Lluny dels models anquilosats del passat, que sovint responien a lògiques centralistes o a la mera agregació administrativa, una concepció moderna i progressista de la comarca s'erigeix com un instrument fonamental per a l'avanç social i econòmic des de la proximitat.
2. En el cas concret del PSPV-PSOE, històricament l'estructura de segon nivell d'organització ha sigut precisament la comarcal, la qual cosa subratlla el seu arrelament i potencial com a eix vertebrador de l'acció política a nivell territorial. No obstant això i malgrat aquesta tradició, l'organització territorial del PSOE s'articula formalment a nivell de províncies, sent el del PSPV-PSOE un espai actualment inèdit en la resta de federacions.
3. Per això, resulta cada vegada més evident la necessitat que el partit aborde una reorganització de la seua estructura, que contemple la possibilitat que, en aquells territoris on es considere oportú, les comarques evolucionen cap a òrgans de gestió i executius, dotats de capacitat de decisió i d'implementació de polítiques, superant el model actual on sovint el seu rol es limita a funcions consultives.
4. Mentre aquesta transformació es concreta, tant l'estructura comarcal com la provincial estan cridades a conviure, buscant fórmules de coordinació i col·laboració que permetan optimitzar l'acció política i la connexió amb la ciutadania en els diferents nivells territorials.
5. La proximitat que defineix la comarca moderna no és només geogràfica, sinó també social i cultural. Permet una identificació més forta de la ciutadania amb el seu territori i les seues institucions, fomentant una participació activa en la presa de decisions que afecten directament el seu dia a dia.
6. Aquesta proximitat facilita la detecció precisa de les necessitats específiques de cada comunitat, permetent dissenyar i implementar polítiques públiques més eficaces i adaptades a la realitat local.

7. Davant la rigidesa i la burocràcia d'estructures més àmplies, la facilitat de gestió d'una comarca ben articulada es presenta com un avantatge innegable. La coordinació entre municipis se simplifica, optimitzant recursos i evitant duplicitats. La planificació estratègica a nivell comarcal permet abordar desafiaments comuns com la gestió de residus, el transport, la intercomunicació d'infraestructures i recursos, la promoció econòmica, la protecció del medi ambient o la igualtat d'oportunitats a serveis socials de manera integral i eficient.
8. Des d'una perspectiva progressista, la potenciació de la comarca implica també la creació d'espais de governança col·laborativa, on la ciutadania, els agents socials i econòmics, i els representants polítics treballen conjuntament en la construcció d'un futur més just i sostenible. Això fomenta la transparència, la rendició de comptes i la innovació social, elements essencials per a una democràcia participativa i un desenvolupament territorial equilibrat.
9. En definitiva, apostar per una estructura orgànica comarcal moderna i progressista, amb capacitat real de gestió allà on es decidisca implementar-la, no és només una qüestió d'eficiència administrativa, sinó una aposta per un model de desenvolupament més humà, participatiu i arrelat en la realitat de cada territori. És reconèixer el potencial de la proximitat per construir comunitats més fortes, resilients i capaces d'afrontar els reptes del present i del futur.
10. Per al PSPV-PSOE, aquesta visió, encara que arrelada en la seua història organitzativa a nivell intermunicipal, requereix una reflexió profunda sobre el seu model territorial actual, havent d'explorar la via d'atorgar un major pes i capacitat executiva a les comarques en aquells contextos on el seu potencial de gestió i proximitat així ho aconsellen, sense menyscarbar la important funció de les estructures provincials.
11. Les estructures comarcals del PSPV-PSOE representen una eina poderosa i essencial per a avançar cap a una societat més justa, equitativa i sostenible.

LES MANCOMUNITATS COM A VERITABLES MOTORS DE TRANSFORMACIÓ SOCIAL I TERRITORIAL.

12. En primer lloc, les mancomunitats fomenten la solidaritat intermunicipal. Permeten que municipis amb diferents capacitats i recursos col·laboren en la prestació de serveis essencials, assegurant que tots els i les ciutadans, independentment del seu lloc de residència, tinguin accés a una qualitat de vida digna. Aquesta cooperació és fonamental per superar les desigualtats territorials i construir una societat cohesionada.
13. A més, les mancomunitats són un vehicle per a una planificació estratègica i sostenible. En transcendir les fronteres municipals, faciliten la implementació de polítiques públiques a una escala més adequada per abordar desafiaments complexos com la gestió de residus, el transport públic, la intercomunicació de infraestructures i recursos, la protecció del medi ambient i el desenvolupament econòmic o l'accés igualitari a serveis socials. Aquesta visió comarcal permet optimitzar recursos, evitar duplicitats i promoure un desenvolupament social i econòmic territorial més harmònic i respectuós amb l'entorn.
14. Des d'una perspectiva progressista, les mancomunitats també enforteixen la participació ciutadana i la democràcia de proximitat. En apropar la gestió dels serveis i projectes a la realitat comarcal, s'obren espais per a una major implicació dels ciutadans i les organitzacions socials en la presa de decisions. Això fomenta una ciutadania més activa, informada i corresponsable en la construcció del seu futur.
15. Així mateix, les mancomunitats poden ser un instrument clau per impulsar una economia social i solidària. En promoure projectes de desenvolupament local, donar suport a l'emprenedoria col·lectiva i fomentar la creació d'ocupació de qualitat a nivell comarcal, contribueixen a construir un model econòmic més just i centrat en les persones.
16. És crucial destacar, en aquest context, la necessitat de defensar la cooperació municipal enfront dels atacs d'un Partit Popular que sembla més centrat a destruir l'herència del Govern del Botànic que a treballar per ajudar a la ciutadania i millorar els serveis que se li ofereixen.

17. La cooperació entre municipis, especialment a través de les mancomunitats, ha demostrat ser una eina eficaç per optimitzar recursos i millorar la qualitat de vida dels ciutadans. Els intents de desmantellar aquestes estructures, motivats per interessos partidistes i una visió centralista, representen un greu retrocés per al benestar de les nostres comarques. És imprescindible resistir a aquests atacs i defensar la cooperació municipal com un pilar fonamental d'un model de governança progressista, solidari i proper a la gent.

LLEI DE MANCOMUNITATS: VOLEM QUE ES DESENVOLUPE

18. Per a consolidar i potenciar el paper de les mancomunitats al País Valencià, resulta imprescindible aprofundir en la llei de mancomunitats i el seu desenvolupament reglamentari. Cal enfortir el marc legal per garantir el seu finançament adequat, clarificar les seues competències i promoure una major col·laboració interadministrativa. Davant les polítiques de les dretes, representades pel Partit Popular i VOX, que sistemàticament opten per ofegar econòmicament aquestes entitats i deixar-les sense recursos, des d'una perspectiva progressista hem d'impulsar mesures que asseguren la seua viabilitat i autonomia.
19. Això implica una aposta decidida per dotar-les dels recursos econòmics i els mitjans necessaris perquè puguem exercir plenament la seua funció al servei de la ciutadania i el desenvolupament territorial equilibrat del País Valencià. Una aposta decidida implica que tant els recursos econòmics com els mitjans necessaris del municipalisme i del supramunicipalisme amb els Mancomunitats han de ser objectius transversals en totes les àrees pressupostàries.

EDUCACIÓ: MÉS *EDIFICANT* PER DONAR LES MATEIXES OPORTUNITATS A TOTES I TOTS

20. En l'àmbit educatiu, les polítiques retrògrades del Partit Popular i els seus socis de VOX representen un greu retrocés per a la comunitat educativa valenciana.
21. L'anunciada evident i gradual desaparició programada del programa *EDIFICANT*, que durant els governs de Ximo Puig va permetre la construcció i millora d'innombrables infraestructures educatives en els municipis del País Valencià, és un exemple clar d'aquest desmantellament. Aquest programa ha estat fonamental per garantir unes condicions dignes i adequades per a l'aprenentatge de les i els nostres joves i la seua eliminació suposa un perjudici irreparable per a la qualitat de l'educació pública.
22. És urgent defensar aquest programa i exigir una aposta decidida per l'educació pública de qualitat, enfront de les retallades i la privatització que promouen les dretes.
23. És necessari revisar la situació de forma continua de les infraestructures educatives de la nostra comarca, aquelles que encara continuen al Pla Edificant, i encara més aquelles on s'han revocat les competències, o bé han quedat fora del Pla Edificant.
24. També exigirem a les Conselleries responsables tota la informació necessària de l'estat dels projectes i denunciarem, si cal, o subsanarem els procediments administratius en els que s'excusen.
25. No sols cal revisar les infraestructures, des de la comarca és necessari revisar i defensar l'accessibilitat als centres (sobretot de secundària) que són d'àmbit comarcal i impliquen la formació de joves de diferents poblacions, amb una garantia de transport públic o vies que garantisquen la mobilitat activa (carrils bici o altres). Així com defensar una distribució de ratios en les aules que puguin garantir una docència i formació de qualitat.
26. A més, la formació professional dels centres de la comarca deu respondre a necessitats formatives de la societat i l'empresariat de l'entorn, i garantir una igualtat d'oportunitats no basada en la proximitat al centralisme de províncies.

EL VALENCIÀ, LA NOSTRA SENYA I CULTURA

27. La defensa del valencià i la nostra cultura pròpia és una senya d'identitat irrenunciable per a qualsevol projecte progressista al País Valencià. Aquesta defensa, però, no pot ni ha de xocar amb els drets de les zones de majoria castellanoparlant.
28. Tenir una llengua pròpia és un patrimoni personal i col·lectiu de tots els valencians i com a tal s'ha de fomentar des del respecte i la pluralitat lingüística. Aquests conceptes no han de suposar en cap cas menyscabar el paper fonamental del valencià en la nostra societat. Al contrari, el foment del valencià ha d'anar de la mà del reconeixement i respecte cap a la diversitat lingüística del nostre territori, entenent que la riquesa del País Valencià resideix també en la seua pluralitat d'expressions culturals.
29. Les mancomunitats comarcals poden exercir un paper important en la promoció de la nostra cultura i llengua pròpies des d'una perspectiva inclusiva, fomentant el coneixement i el respecte mutu entre les diferents realitats lingüístiques de les nostres comarques.

LA PLANIFICACIÓ ESTRATÈGICA COMARCAL: UNA VISIÓ DE FUTUR COMPARTIDA I NECESSÀRIA EN LA LLUITA CONTRA LA DESPOBLACIÓ

30. Resulta indispensable una coordinació i planificació estratègica a nivell comarcal que transcendisca els límits administratius del local. Els reptes i oportunitats que enfronten les nostres comarques sovint no entenen de fronteres municipals. Problemes com la gestió sostenible de recursos naturals, la mobilitat interurbana, el desenvolupament econòmic diversificat o la promoció turística requereixen una visió conjunta i coordinada per ser abordats de manera eficaç.
31. La fragmentació de polítiques i la manca d'una perspectiva comarcal poden portar a ineficiències, duplicitats i a la pèrdua d'oportunitats de desenvolupament integral.
32. És de vital importància que aquesta planificació estratègica es centre en la identificació de prioritats i objectius comuns per al desenvolupament sostenible de la comarca en les seues tres dimensions: econòmica, social i ambiental. Això implica analitzar les fortaleeses i debilitats del territori, identificar les oportunitats i amenaces, i definir un full de ruta compartit per a un futur pròsper i equitatiu.
33. S'han d'establir objectius concrets en àrees com la creació d'ocupació de qualitat, la millora dels serveis socials, la interconnexió del transport públic, la protecció de la biodiversitat, la transició cap a una economia més verda i la reducció de les desigualtats.
34. La clau per a l'èxit d'aquesta planificació comarcal ha de residir en el seu caràcter participatiu, involucrant activament els agents socials (sindicats, organitzacions no governamentals), econòmics (empresaris, cambres de comerç), universitats o seues universitàries pròximes, i, per suposat, la ciutadania.

35. L'escolta activa de les diferents veus i la incorporació de les seues necessitats i propostes enriquiran els processos de planificació i garantiran una major legitimitat i apropiació de les estratègies definides. Aquesta participació es pot articular a través de fòrums de debat, taules de treball, consultes públiques i altres mecanismes que fomenten la transparència i la corresponsabilitat.
36. Hi ha nombroses àrees on la planificació comarcal es revela com a crucial. En l'ordenació del territori, permet planificar una gestió més coherent del sòl, per evitar l'especulació i promovent un desenvolupament urbanístic sostenible.
37. En matèria d'infraestructures (transport, comunicacions, energia), facilita l'optimització d'inversions i la creació de xarxes eficients que connecten els diferents municipis.
38. En la promoció econòmica, possibilita la identificació de sectors estratègics a nivell comarcal, el foment de la innovació i l'atracció d'inversions de manera coordinada.
39. Finalment, en el turisme sostenible, una planificació comarcal permet la creació de productes turístics integrats, la gestió responsable dels recursos naturals i culturals i la distribució equitativa dels beneficis entre els diferents municipis.
40. Les mancomunitats, des d'una visió progressista, emergeixen com a eines cabdals en la batalla contra la sagnia demogràfica que pateixen moltes de les nostres comarques.
41. Lluny de ser mers ens administratius, representen l'oportunitat d'articular la força col·lectiva de municipis que comparteixen desafiaments i anhels, permetent optimitzar recursos, impulsar projectes conjunts i, en última instància, revitalitzar territoris oblidats. El seu potencial rau a transcendir les limitacions individuals de cada ajuntament, creant sinèrgies que enfortisquen la capacitat d'acció enfront de la despoblació.
42. Les i els socialistes creguem que el paper de les mancomunitats s'ha d'enfocar en la construcció d'un futur digne i amb oportunitats per als que habiten i volen habitar aquestes zones. Això implica anar més enllà de pal·liatius puntuals i abordar les causes estructurals de l'èxode rural.

INFRASTRUCTURES PER MIRAR CAP AL FUTUR

43. Des d'una perspectiva socialista, progressista i sostenible, la coordinació de comunicacions i serveis a nivell comarcal en matèria d'infraestructures s'erigeix com un element central per garantir la cohesió territorial, la igualtat d'oportunitats i un desenvolupament respectuós amb el medi ambient. La planificació i gestió d'infraestructures no poden continuar responent a lògiques purament municipals, sinó que s'han d'integrar en una visió comarcal que optimitze recursos, millore l'eficiència i minimitze l'impacte ambiental.
44. Això implica una planificació integrada de les xarxes de transport públic a nivell comarcal, fomentant la interconnexió entre municipis i la promoció de formes de transport sostenibles com el ferrocarril, l'autobús d'alta eficiència i la mobilitat activa (carrils bici, senders per als vianants). Una visió comarcal permet dissenyar rutes i freqüències que atenguen les necessitats reals de la població, facilitant l'accés a l'ocupació, l'educació, la sanitat i el'oci, alhora que es redueix la dependència del vehicle privat i es disminueixen les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Pel que fa als serveis bàsics, la coordinació a nivell comarcal pot millorar l'eficiència en la gestió del cicle integral de l'aigua, la recollida i tractament de residus, i la distribució d'energia, apostant per fonts renovables i models descentralitzats. La mancomunació d'infraestructures i serveis permet economies d'escala, l'adopció de tecnologies més avançades i la garantia d'estàndards de qualitat homogenis a tota la comarca.
45. La planificació d'infraestructures digitals (fibra òptica, xarxes 5G) a nivell comarcal és cabdal per reduir la bretxa digital i garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la informació i al coneixement, impulsant l'activitat econòmica i la innovació.
46. Tot aquest desenvolupament d'infraestructures s'ha de realitzar amb un profund respecte pel medi ambient, minimitzant l'ocupació de sòl, protegint els espais naturals i la biodiversitat i utilitzant materials i tècniques constructives sostenibles. L'avaluació ambiental estratègica a nivell comarcal esdevé una eina fonamental per garantir la compatibilitat de les infraestructures amb la preservació del patrimoni natural i cultural de les nostres comarques.

ELS SERVEIS SOCIALS COM A EXEMPLE PARADIGMÀTIC DE LA NECESSITAT DE MANCOMUNACIÓ

47. Per a les i els socialistes, l'especial rellevància dels serveis socials és inqüestionable. L'atenció a les persones en situació de vulnerabilitat, la promoció de la seua autonomia personal i la prevenció de l'exclusió social constitueixen pilars fonamentals d'una societat justa i solidària.
48. Abordar aquestes necessitats complexes requereix una visió integral i una coordinació efectiva que, en moltes ocasions, transcendeix els límits municipals. Les problemàtiques socials no entenen de fronteres administratives i exigeixen respostes articulades i coherents a nivells territorials més amplis.
49. La gestió individual dels serveis socials per part de municipis, especialment els més menuts, presenta limitacions significatives.
50. Manca de recursos especialitzats: Els municipis amb menor població i capacitat econòmica sovint s'enfronten a la dificultat per contractar i mantenir equips multidisciplinaris amb l'especialització necessària per atendre les diverses necessitats de la població vulnerable. Les dificultats per a la contractació per part dels xicotets ajuntaments, de treballadors socials, psicòlegs, educadors, terapeutes ocupacionals i altres professionals amb la formació i experiència adequades limita la qualitat de l'atenció.
51. Programes limitats i discontinus: L'escassetat de recursos també es tradueix en la incapacitat per desenvolupar programes integrals i a llarg termini que aborden les complexes necessitats dels usuaris dels serveis socials. Es corre el risc d'oferir intervencions puntuals i fragmentades, sense una visió de continuïtat i seguiment que garantisca resultats sostenibles.
52. Inequitat en l'accés: La gestió individualitzada dels serveis socials pot generar diferències significatives en l'oferta i la qualitat dels serveis entre municipis veïns. Això vulnera el principi d'igualtat d'oportunitats i dificulta l'accés a una atenció adequada per als qui resideixen en municipis amb menys recursos.

53. Dificultat per abordar problemàtiques supramunicipals: Qüestions com la violència de gènere, l'atenció a la dependència, la inserció sociolaboral, la protecció de la infància i l'adolescència o l'atenció a persones amb malaltia mental sovint desborden la capacitat d'actuació d'un únic municipi. Aquestes problemàtiques requereixen una perspectiva i una actuació coordinada a nivell comarcal per garantir una resposta integral, eficient i amb recursos especialitzats.
54. La mancomunació de serveis socials s'erigeix, per tant, com una eina fonamental des d'una perspectiva socialista. Permet optimitzar recursos, compartir equips especialitzats, desenvolupar programes integrals i a llarg termini, garantir una major equitat en l'accés i abordar de manera més eficaç les problemàtiques supramunicipals. La col·laboració a nivell comarcal enforteix la capacitat dels municipis per oferir uns serveis socials de qualitat, centrats en les persones i orientats a la promoció de la justícia social i la igualtat d'oportunitats arreu del territori.
55. En l'àmbit de serveis socials, les polítiques retrògrades del Partit Popular i els seus socis de Vox estan duent a terme un retrocés en polítiques socials.
56. És evident i gradual la desaparició del programa CONVIVINT, un pla d'infraestructures de serveis socials que prevenia la reforma i creació d'instal·lacions com residències o centres de dia per a col·lectius vulnerables.
57. És urgent defensar aquest programa i exigir una aposta decidida per els serveis socials de qualitat. Cal revisar la situació de forma continua de les infraestructures socials de la nostra comarca.
58. És necessari exigir a les Conselleries responsables tota la informació necessària de l'estat dels projectes i denunciar, si cal, o subsanar els procediments administratius en els que s'excusen.

LA SANITAT PÚBLICA I DE QUALITAT, UN OBJECTIU IRRENUNCIABLE

59. La sanitat pública, pilar fonamental d'un Estat de benestar progressista, representa un dret universal que garanteix l'accés a la salut sense distinció de classe, origen o condició. Des d'una visió socialista, la salut no és una mercaderia, sinó un bé comú que ha de ser protegit i promogut per

l'Estat. I aquesta és una de les grans diferències entre un Partit Popular privatitzador de la sanitat i el PSPV-PSOE, que defensa un sistema sanitari públic, universal i de qualitat. Les i els socialistes rebutgem la mercantilització de la vida i la salut.

60. Els governs de Ximo Puig al País Valencià van marcar una fita significativa en aquesta lluita, amb polítiques de reversió de la gestió privada d'hospitals i departaments de salut a la gestió pública. Aquest assoliment, lluny de ser un mer canvi administratiu, representa una victòria de la ciutadania i un pas ferm cap a la recuperació d'un dret fonamental.

61. La privatització de la sanitat, impulsada per lògiques de mercat i afany de lucre, ha demostrat ser un model ineficient i perjudicial per a la salut de la població. Les empreses privades, l'objectiu principal de les quals és maximitzar beneficis, prioritzen la rendibilitat sobre la qualitat assistencial, retallant personal, reduint inversions en infraestructures i equips i limitant l'accés a tractaments costosos. Els diners que s'haurien de destinar a millorar l'atenció sanitària, a investigar noves teràpies i a enfortir la prevenció, acaben engrossint els marges de benefici de les corporacions privades.
62. La reversió a la gestió pública, per contra, permet recuperar el control sobre els recursos sanitaris, prioritzant la inversió en la millora de l'atenció, la reducció de les llistes d'espera, la modernització dels equips i la contractació de personal qualificat. Es tracta d'una decisió política que posa al centre el benestar de les persones, garantint que els diners públics s'invertisquen en salut pública, no en beneficis privats.
63. A més, la gestió pública afavoreix l'equitat i la cohesió social, assegurant que tots els ciutadans tinguen accés a una atenció sanitària de qualitat, independentment del seu lloc de residència o el seu nivell d'ingressos. Es tracta d'una qüestió de justícia social, que reconeix la salut com un dret fonamental i no com un privilegi.
64. Des d'una perspectiva progressista, la defensa de la sanitat pública implica també la lluita per un model sanitari més preventiu i comunitari, que promoga hàbits de vida saludables, previnga malalties i acoste l'atenció sanitària als barris i pobles. És fonamental enfortir l'atenció primària, la salut mental i els serveis socials, per abordar els determinants socials de la salut i reduir les desigualtats.
65. En definitiva, la reversió de la gestió privada a la pública en la sanitat valenciana, és un exemple clar de com les polítiques progressistes poden revertir els efectes negatius de la privatització, retornant a la ciutadania el control sobre un dret fonamental i assentant les bases per a un sistema sanitari més just, eficient i sostenible.

LA PLANIFICACIÓ I EL DESENVOLUPAMENT DE POLÍTIQUES DE SUPORT A L'AGRICULTURA I LA PESCA A NIVELL COMARCAL: SECTORS ESTRATÈGICS AMB NECESSITATS ESPECÍFIQUES

66. La rellevància del sector agrícola i pesquer al País Valencià i la seua profunda vinculació territorial és innegable. L'agricultura, amb la seua diversitat de conreus i sistemes de producció, no només constitueix un motor econòmic fonamental en moltes de les nostres comarques, sinó que també juga un paper cabdal en la configuració del paisatge, la preservació de tradicions ancestrals i el manteniment de la biodiversitat.
67. De la mateixa manera, la pesca, especialment a les nostres comarques costaneres, representa una activitat econòmica essencial, lligada a la identitat de les comunitats marítimes i a la preservació del nostre ric medi ambient marí. Ambdós sectors són pilars de la nostra economia, societat, cultura i el seu futur està intrínsecament lligat al territori on es desenvolupen.
68. A nivell comarcal, tant l'agricultura com la pesca comparteixen desafiaments i oportunitats comunes. En l'àmbit agrícola, moltes comarques s'enfronten a problemàtiques similars com la gestió eficient i sostenible de l'aigua, l'accés a mercats competitius, la necessitat d'innovació tecnològica i diversificació de conreus, el relleu generacional en el camp, i l'adaptació als efectes del canvi climàtic.
69. Pel que fa al sector pesquer, les comarques costaneres comparteixen reptes com la gestió responsable dels recursos marins, la millora de la comercialització dels productes, la modernització de les infraestructures portuàries, la promoció de la sostenibilitat de les pràctiques pesqueres, i la recerca de diversificació d'activitats per a les comunitats pesqueres.
70. L'escala comarcal es presenta com a idònia per a la planificació i el desenvolupament de polítiques agràries i pesqueres. Permet una comprensió més profunda de les particularitats de cada territori, identificant les necessitats específiques dels seus agricultors i pescadors, així com les potencialitats endògenes de cada comarca.

71. A aquest nivell, es poden articular estratègies de suport adaptades a les realitats locals, fomentant la col·laboració entre el teixit productiu, la innovació lligada al territori i la creació de canals de comercialització justos i sostenibles. Així mateix, la mancomunació d'esforços a nivell comarcal permet l'optimització de recursos per a la posada en marxa de projectes de modernització, formació, promoció i protecció del medi ambient, beneficiant ambdós sectors de manera més eficient i coordinada.

TURISME SOSTENIBLE.

72. Les i els socialistes de la comarca, creiem que la planificació turística ha de transcendir la dicotomia simplista entre costa i interior, buscant una harmonització que beneficiï el conjunt del territori i els seus habitants, sempre en profunda sintonia amb la preservació del medi ambient i la gestió responsable dels recursos. No podem permetre que l'atractiu innegable de les nostres costes eclipse el potencial ric i divers que alberguen les nostres comarques de l'interior, generant desequilibris territorials, econòmics i socials.
73. Una política turística coordinada exigeix una estratègia integral que valore la complementarietat entre ambdós entorns. Això implica fomentar un turisme d'interior que no siga un mer apèndix estacional del sol i platja, sinó una destinació amb identitat pròpia, capaç d'oferir experiències autèntiques lligades a la natura, la cultura, la gastronomia i el patrimoni històric. Per a això, és crucial invertir en infraestructures sostenibles, millorar l'accessibilitat i promoure una oferta diversificada que incloga el senderisme, el cicloturisme, el turisme rural, l'observació de la fauna i flora, i la revitalització dels nostres pobles.
74. Les i els socialistes, creiem que aquesta coordinació ha d'anar de la mà d'un model de desenvolupament turístic que prioritze la creació d'ocupació de qualitat i la distribució equitativa de la riquesa. És fonamental donar suport a les menudes i mitjanes empreses locals, al sector primari i a les iniciatives d'economia social que aposten per la sostenibilitat i l'arrelament territorial. Això contrasta amb models únicament basats en la massificació i l'especulació, que sovint degraden el medi ambient i precaritzen les condicions laborals.

75. El respecte al medi ambient i als recursos existents ha de ser un eix transversal de qualsevol política turística. A la costa, això implica una gestió acurada del litoral, protegint els espais naturals sensibles, promovent pràctiques de turisme nàutic sostenibles i regulant la construcció per evitar la sobreexplotació del territori. A l'interior, la conservació dels ecosistemes, la gestió eficient de l'aigua i la promoció de l'agricultura ecològica han de ser algunes de les prioritats que s'integren en l'oferta turística.
76. La coordinació de les polítiques de turisme d'interior i costa també requereix una planificació participativa, que involucre les comunitats locals, els agents socials i les organitzacions ecologistes en la presa de decisions. Només així podrem construir un model turístic més just, sostenible i resilient, que pose al centre el benestar de les persones i la protecció del nostre valuós patrimoni natural i cultural. Així doncs, es tracta de teixir un futur on el turisme siga una eina per al progrés social i l'harmonia territorial, en lloc d'una font de desigualtats i degradació ambiental.
77. La planificació del turisme sostenible necessita de la ciència i la innovació, passant així a parlar de turisme intel·ligent. Els canvis socials són constants i l'oferta turística comarcal necessita actualitzar-se quasi en temps real. La única forma de fer-ho possible és a través de l'aplicació de tecnologies al sector turístic.
78. A més, el turisme intel·ligent permetrà de forma fàcil vertebrar tota l'oferta turística de la comarca, una necessitat actual, amb una comunicació oberta i moderna que deu ser accessible a través de plataformes digitals. Cal abordar noves tecnologies per a la captació de visitants, i introduir a l'oferta turística àmbits més amplis als tradicionals, com per exemple, turisme de congressos, d'arts, de ciència o d'altres activitats.
79. L'objectiu de les socialistes i els socialistes saforencs és crear un marca sostenible i innovadora de Turisme Safor-Valldigna.

EL FINANÇAMENT DE LES MANCOMUNITATS PER LA GENERALITAT VALENCIANA I LA PLANIFICACIÓ TERRITORIAL SUPRAMUNICIPAL

80. Des d'una perspectiva progressista, resulta imprescindible abordar de

manera decidida el finançament de les mancomunitats per part de la Generalitat Valenciana. Cal reconèixer el paper fonamental que exerceixen aquestes entitats en la prestació de serveis i en l'articulació territorial i garantir un finançament estable i suficient que els permeta desenvolupar les seues funcions amb eficàcia.

81. La necessària creació d'un fons de compensació que pal·lie la reducció de les ajudes experimentada en els darrers anys es presenta com una mesura urgent per assegurar la viabilitat de molts projectes comarcals i evitar el deteriorament en la qualitat dels serveis oferts a la ciutadania. Aquest fons s'ha de basar en criteris objectius i transparents, atenent les necessitats reals de cada mancomunitat i la població a la qual serveixen.

82. Així mateix, des del PSPV-PSOE de la comarca, advoquem per l'obertura d'un ampli debat sobre la creació de mecanismes de planificació del territori que, respectant escrupolosament l'autonomia municipal, permetan la planificació i coordinació de serveis i infraestructures de forma supramunicipal.
83. La planificació territorial a nivell comarcal pot ser una eina fonamental per a optimitzar inversions, evitar duplicitats innecessàries i garantir una distribució equitativa de recursos i infraestructures en tot el territori valencià.
84. Aquest debat ha d'involucrar tots els actors implicats –ajuntaments, diputacions, Generalitat, agents socials i ciutadania– amb l'objectiu de dissenyar models de governança territorial col·laboratius i eficients, que permetan abordar de manera conjunta els reptes del futur, des de la mobilitat sostenible fins a la gestió dels recursos hídrics, passant per la promoció d'un desenvolupament econòmic equilibrat i la protecció del medi ambient.
85. La clau està en trobar fórmules de coordinació que respecten l'autonomia de cada municipi, però que permetan una visió estratègica conjunta per al benefici del conjunt de la ciutadania de la comarca.
86. D'aquesta manera, les mancomunitats comarcals, enteses des d'una òptica progressista i socialista, són molt més que una forma de gestió administrativa. Són una aposta per la cooperació, la solidaritat, la sostenibilitat, la participació ciutadana, una educació pública de qualitat, la defensa de la nostra llengua i cultura pròpies des del respecte a la pluralitat lingüística, una planificació estratègica comarcal que ens permet construir plegats un futur millor per a les nostres comarques, la mancomunació de serveis socials com a garantia d'atenció integral i equitativa per a tota la ciutadania, una planificació i desenvolupament de polítiques de suport a l'agricultura i la pesca a nivell comarcal que reconegam i potencien la importància estratègica d'aquests sectors per al desenvolupament territorial sostenible del País Valencià i un finançament adequat per part de la Generalitat i la necessària obertura del debat sobre la planificació territorial supramunicipal per a una gestió més eficient i equitativa del nostre territori.

87. Defensar-les dels atacs, aprofundir en el seu marc legal, dotar-les de recursos adequats i apostar per una visió de futur compartida i una gestió solidària dels serveis essencials, així com un suport estratègic als nostres sectors primaris i una planificació territorial col·laborativa, és un pas fonamental per a construir comarques més vives, justes i pròsperes per a tots i totes al País Valencià.